

— בעקבות התאבדותו של השר עופר ז"ל. התאבדות זו קובע עורך-הדין אטשטיין בפסקנות, עוררה מגמות פשיסטיות, הסתה נגד עיתון כמו העולם הזה ויוזמות פרלמנרטריות, כדי להצר את צעדי העיתונות החופשית.

כדי לשרת מגמות אלה הופיע גם מאמר של החתום-מטה, שעורך-הדין אטשטיין מייחס לו את פחות ולא יותר מאשר את ה"אידייליה הנחשקת" לתמוך במישטרים שבהם "השילטון מוחזק בידי נבחרים שהינם היותר נבונים והיותר מסורים לתפקידם מבין כלל האזרחים, ושבמהם פועל השילטון ללא כל הפרעה (מצד כלייהתיקשורת בכ"ל זה), ועושה כטוב בעיניו."

בקיצור: עורך-הדין אטשטיין מאשים אותי במגמות להצר את חופשיהעיתונות, ולהשליט במדינת ישראל מישטר של "דמוקרטיה עממית" רחמנא-ליצלן.

העובדות והכוננות שונות הן החלוטין. מאמרי נשלח למערכת רמזור כשלושה חודשים לפני התאבדותו הטרקאנית של השר עופר, ונכתב זמן רב לפני שנשלח, עם הופעת סיפורו המצויין של מר א. גפני, הענין השלישית, העוסק בסוגיית התיק-שורת ההמונית והשכלותיה החברתיות ו-המדניות במציאות של ימינו. אין לו שום קשר עם המגמות הפשיסטיות שנתעוררו — לדיברי אטשטיין — עקב ההתאבדות, ו-למובן לא עם איזושהי הסתה נגד עיתון כמו העולם הזה ששום הסתה, כידוע, עדיין לא יכולה לו.

העיתונות החופשית ממלאת צורך ראשון במעלה בכל מערך דמוקראטי גם כ"כ" "כלב שמירה" על התנהגותו הטובה של השילטון וטהרה-מידותיו, ולא הייתי רוצה לחיות במדינה שבה אין חופשי-ביקורת על מעשי ה"נבחרים" והוקעת סוטים. אך קשה מאד גם לחיות במדינה שבה כוחו של ה-שילטון להסביר את עצמו, ושמעמדו בתוך ה"מדינה" הוא עלוב כל-כך, ומסיבות "מיכניות" לא פחות מאשר מ"חוסר הבנה".

חולשה זו והתרככות זו בהצגת ה"מחר דלים" וה"סטיות" (עם כל חשיבות חשיפתם), גם מטעמים שב"גירוי" ולא רק מטעמים שב"טוהר המידות", היא אולי גם אחת הסיבות לכך שהעם הזה, שבשנות קיומה הקצרות של המדינה הגיע גם ל-הישגים מופלאים, שמכל בחינה ולפי כל קנה-מידה הם יכולים להתחרות עם המצליחות שבמדינות העולם, חש עצמו כה עלוב

זה מי שעורך-הדין דב אטשטיין חפץ כי יקרו.

זלמן חן, ירושלים

השיגעון הגדול

קראתי בעיון רב, בימים האחרונים, על ההצעה שעלתה בקשר לאפשרות של הורדת מס-הנסיעות לאזרחים של מכבי תל-אביב, שיסעו לבלגד למישחקיהגמר. סוף-סוף התגלה לעיני סדרה-עדיפויות האמיתית של אנשים החיים במדינה. האם כל השיגעון הזה שעובר על ה-מדינה אינו מוגזם במיקצת? האם אפשר להתייחס ברצינות לאנשים שמגדירים את האירוע הזה כ"משימה לאומית" ועושים מן המישחק נקודת-תפנית במצבה של ה-מדינה?

אם תתקבל ההצעה של הורדת מס-הנסיעות לאזרחים של מכבי, אני מציע שתתקבל הצעה להוריד את מס-הנסיעות גם לנציגים של המועצה הישראלית למטן

שלום ישראל-פלסטין, שנוסעים לחו"ל עלי-מנת לקדם משימה לאומית חשובה, לדעתו, הרבה יותר — השלום.

יהונתן תאזינו, תל-אביב

במקום להוריד את מס-הנסיעות, הייתי מציע להוציא תקליט של קריאות-עידוד למכבי, ולשדרו באיצטדיון בבלגד. כך לא תפסיד המדינה כספים, לא ייווצר תקדים מסוכן, והקבוצה לא תפסיד בגלל העדר עידוד האזרחים.

בני גרינשפן, רמת-גן

אין ניגודים

כ"ב במארס פירסמתם בעיתונכם (העולם הזה 2062) ידיעה כי המגבית היהודית המאוחדת היא נגד הבונדס. אינני יודע מדוע פירסמתם ידיעה זו, או איך הגיעה לידיכם, אך אני רוצה להתייחס להצעה הכלולה בה, כי חלה ירידה תלולה בהכר נטות המגבית, לידיעתכם, הכנסות המגבית בשנת 1976 במוזמן עלו על אלו של שנת 1975, ובשנת 1977 הן יעלו על אלה של שנת 1976.

טענתם עוד, כי תורמים מסרבים לתרום למגבית בשל העשירות הפוליטיות בישראל. ראל, מי שכתב ידיעה זו, אינו מבין את אמריקה ואת יהודי אמריקה. מהות היחסים שלנו חוקה מכדי שבעיות אלה בישראל ישבשו אותה. משום כך, אני גאה לבשר לכם שהתרומות למגבית לא רק שלא נפגעו, אלא אף עלו.

ברור שכולנו מודאגים מהשעורריות ש-אירעו, אך אנו מעניקים לישראל אשראי על כך שחשפה אותן אפילו כשארעו בחלונות הגבוהים.

אשר למיפעל הבונדס — למרות אי-אלה עימותים, המגבית והבונדס פועלים יחד כצמד זרועות תאומות בארצות-הברית, עבור העם בישראל. המגבית מייצגת תרומות פילנטרופיות, והבונדס השקעות הלואה של דולרים. שני האירגונים פועלים יחד ברמה המיקצועית וההתנדבותית כאחד, נדמה לי שאחם חייבים לקוראיכם דיווח אמיתי על המתרחש בארצות-הברית.

אירווינג ברנשטיין, סגן היר, המגבית היהודית המאוחדת, ניו-יורק, ארצות-הברית

הכף שבקפה

יש מקום נמלא להכנס בו אחר-הצהריים: סברה קופי-שופ, נעים להיות בסברה קופי-שופ, להנות מקפה טרי ומעוגות טעימות; משרות מעולה ומאווירה מקרבת-ולבבות. סברה קופי-שופ — מקום שתענוג לשבת בו בחברה.

מלון דן תל-אביב, מלון דן-כרמל, חיפה, מלון המלך דוד, ירושלים.

אם אותי רצית — קנה לי בושם סניוריטה "סניוריטה" בושם האיכות הספרדי.

SEÑORITA

זלמן חן בקורת לביקורת

ומייסר בעיני עצמו והדור הצעיר, הניזון מן ה"מדינה" הזאת, הוא כה מתוסכל וחסר הערכה-עצמית אמיתית.

לא הגבלת חופשיהעיתונות אלא גילוי "כוח גברא" גם מצד השילטון הוא ה"אידייליה הנחשקת", גם כדי שהדמוקרטיה לא תאכל את עצמה, כפי שקרה לדאבון-לב גם בדמוקרטיה שהיו למופת ונפלו קורבן לדמגוגיה ולחולשת השילטון. ועצה טובה זו אינה מופנית רק לגבי המישטר הקיים בישראל, אלא גם לגבי מי שישלוט ב-מדינה אחרי הבחירות — ואפילו יהיה

* הקורא זלמן חן הוא דובר משרד העבודה.

בעיזת ולבטים בחיי המין

ח"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

פירנום אידיאל

אבן גבירול 110 תל-אביב (פינת אנטוקולסקי) טלפון 227117, 227118 חניה חופשית